

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Studia literarum aggreditur. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

STVDIA LITTERARVM
aggreditur.

CAPVT XIII.

IN Hispaniam eo consilio redijt, vt operā studijs litterarū daret, ad eāque rē Barcinonē, cōmodam sedē sibi & maximē opportunam delegerat. Nā sacris Hierosolymę locis exclusus, sese in omnes partes versare cepit, & quid ageret, potissimū quærere, quod Deo esset quā gratissimum. Cū omnia secum diligētius reputasset, denique statuit, quo proximis eius opera vtilior esset, ad spiritus diuini vnctionem, litterarū quoq; cognitionē adiungere. Quamobrē cū fœmina quadā primaria, & de ipso optimē merita, & cū ludimagistro quodam, nomine Ardebalo, viro probo, & ad omnē pietatē propēso, suū hoc consiliū communicauit, quo vtrique probato, altera sumptus, operā suā alter, & industria est pollicitus. Cœpit igitur anno nostræ salutis 1524. grandis iam natu (annum enim agebat 33) studia non cœtati, sed spiritui suo conuenientia exercere, primaque Grammatices rudimenta deuorare. Sed cū neque exilium,

lium,

liū, spinosarumq; rerū subtilitas, neq; inusitati studij labor vlla eius animū molestia afficeret: perturbabat tamen illustrationū, quas inter ea ipsa studia percipiebat, tum magnitudo, tum crebritas. Nā cū nominum, & verborū memoriæ mandare inflexione vellet, tanto splendore animus illustrabatur ad res diuinas intelligēdas, vt noue discere nihil posset: & si quid antea esset memoriæ traditum, id totum facile efflueret. Neque omni studio, animique contentione poterat auertere appropinquantēs, aut ingressas huiusmodi cogitationes abigere. Cuius rei nouitate percussus, Quid hoc, inquit, rei? cū oramus, cū confitemur, & supersubstantialem panem accipimus, cū vigilamus, cū nos uerbis cedimus, cū spiritalia omnia ac diuina munera obimus, neque tam frequentes, neque tam magnæ, neque tam uehementes se nobis illustrationes offerunt: cū puerilia agimus, & de Deo propter Deum non cogitamus, tum speciosæ nostrę menti imagines, & cęlestes illustrationes occurrunt. Agnosco, agnosco, importunissimi hostis calliditatem: agnosco veteratoris dolos, & astutiam. Cuius conatibus v

OCCUR-

occurreret, & cōsiliū diaboli se à studijs malitiosè auocantis eluderet, preceptorem suum, in templum, cui sanctæ Mariæ à mari cognomen est, vt veniat, rogat. Illi dæmonis tentamenta narrat: suam in duos proximos annos assiduitatem pollicetur, se à lectionib. non absūturum (panis modo sibi & aqua ad victum suppetat) fidem suā obstringit. Et simul sese ad pedes abijcit, ab eo etiam atq; etiam petit, vt se pro puero habeat, verberibus grauiser accipiat, sicubi minus attentum, aut diligentem esse deprehenderit: Atque hac tam vehementi eius animi contentione, diaboli fraus repulsa est, & pax tum illi diuinitus reddita. In hac studiorū palæstra versanti, pij quidam, ac docti viri consiliū dederūt, vt Erasmi Rotterodami, qui eo tempore bonus Latinitatis auctor habebatur, libellum de milite Christiano legeret, vt sermonis scilicet elegantiam cum pietate coniungeret. Cuius consilij Confessarius etiā ad reliquos auctor accessit. Quod cū Ignatius simpliciter fecisset, obseruauit illius libelli lectione refrigescere in se spiritum Dei, & deuotionis sensim ardorem restringui. Qua re animaduersa, librum de manibus omnino

abiecit, & ita est auersatus, vt nec ipse
amplius legerit illius auctoris libros,
& passim in Societate nostra legi ve-
tuerit. Thomæ de Kempis de imita-
tione Christi libello plurimum tū yte-
batur, illiusq; lectionem valde semper
probauit. atque ita illius libri spiritum
& doctrinam hausit, tā auide arripuit,
tā perfectè in se expressit, vt (vt multo-
rum iudicio) Ignatij vita solida quæ-
dam, eminens, ac viua esset imago, eo-
rum præceptorum omnium, quæ aureo
illo libello continentur. Barcinonem
postquā reuertit, valentiori stomacho
fuit, quàm Manresæ fuerat: quo circa
acriores pœnitentias, propter stoma-
chi imbecillitatē, ac itineris difficul-
tates intermissas, repetere statuit: cœpit
que calceorū soleas perforare, & pau-
latim magis magisque discindere, sic, vt
in eūte hyeme dissolutis iam ac fractis
soleis, plantis omninò nudis, pedibus
supernè tantum tectis, ad vitandam
ostentationem, incederet. Barcinone
duos annos operam Ardebalo diligē-
ter dedit; tantumque in Latinæ linguę
cognitione profecerat, vt præceptor
aptus iam ad grauiora studia videre-
tur. Cuius iudicio cum alij nonnulli
crediti viri assentirentur, illumque o-
mnes

mnes ad philosophiæ studium capes-
sendum hortarentur: ipse tamen, qui
ad reliquas disciplinas optima iacere
Latinitatis fundamenta cupiebat, nō
prius illorum consilio paruit, quàm
Doctor quidam, præstansque Theo-
logus, cognito quantum in litteris
profecisset, cæterorum sententiam
probavit, & vt commodius philoso-
phiæ studijs vacaret, ad Compluten-
sem Academiam vt proficisceretur,
suasit, quod & fecit anno Domini
1526.

COMPLUTI IN CARCEREM
conicitur & absoluitur.

CAPVT XIV.

Complutum ingrediēti Martinus
Olavius puer occurrit, eleemosy-
namq; primus omnium est im-
partitus, is qui lōgo post tempore, æta-
te iam confirmata, excellēti doctrina,
magnaq; auctoritate præstans, Socie-
tatem nostrā est ingressus. In eo oppi-
do ad hospitalē pauperū domū diuer-
tit, ostiatim ex more panem in victum
mendicat. Id dum aliquando facit, à
sacerdote quodam irridetur: ab alijs
etiam ociosis hominibus præteriēs cō-
sume-